

Θέμα 1ο

Είναι κερές γνωστό ότι σε όλη τις χρονικές περιόδους, από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα, η σχέση μεταξύ λόγου και λόγου αλυστέλες αντικείμενο πολλών συζητήσεων και προβληματισμών. Πολλοί φιλόσοφοι διατύπωσαν θεωρίες οι οποίες βασίζονται στην ηγεμονία του λόγου (όπως ο Πλάτωνος), άλλοι τονίζουν τη σημασία της κυριαρχίας του λόγου (Κόμ) και άλλοι λίστωση στην αναγκαία συνάρτηση και των δύο (Αριστοτέλης). Ο βεβαίως, τα ερωτήματα ακόμη ποικίλλουν.

Η ελίδα είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα λόγου και βυβαίνεται από άσκη, καθυπερμένο ίσως, σε ζωή ~~μας~~. Ελίδα είναι η ερώτηση επιδομίων ανδρών να επιρίζονται από και, οριζήστε κι αν είναι αυτό, όταν υφίσταται μια άσκημη ή δύσκολη κατάσταση κατά τη στιγμή μας, η παρουσία της σε ζωή μας είναι απαραίτητη. Για παράδειγμα, εάν κάποιος λάσκει από μια άσκημη αρρώστια, πολύ δύσκολο θα λάσει να ελίξει και θα αποδεχτεί τις συνέπειες. Αυτό συμβαίνει ελίδη ο άνθρωπος έχει ενδόμυχα αίσθη την άσκημη. Από την άλλη μεριά, ^{η περίπτωση της} ^{απόδοσης} αίσθη της κατάστασης, η κατανόηση ότι είναι μη αντιβραχίμ και ότι οι προβλήσεις μας για τη βελτίωση της θα αποδεχθεί κάποιος, αυτό είναι η λογική. Αυτή η αντιβραχίμηση μας φέρνει στο μυαλό την θεωρία των οριζών. Οι οριζώνες επιμύθουν ότι υπάρχουν οριζώνες περιπτώσεις σε ζωή μας, όπως η ζωή και ο θάνατος, η υγεία και η αρρώστια.

«... του» αναφέρεται «τα αδιάφορα» και
η ψυχία του η ιστορία για τις οποίες δεν μπορούμε να αναρωθούμε ούτε
πότε ούτε κατά, καθώς από μόνες τους δεν έχουν καμία αξία, ούτε θετική
ούτε αρνητική. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το να αγωνιεί για το γεγονός ότι
παιδιά από αυτή την αγόρευση αρρώδια θα έβγαζε την υδρία και
ακεραιότητα και θα υπομένανε την αβιογένεσή του για να πετύχει κάποιος
όπως αυτό το, κατά τη γνώμη μου, αδύνατο αποτέλεσμα, θα πρέπει να
αποδοκιμασθεί από τα παιδιά του, να φράξει «την κατάστασή τους» και να
η απελευθέρωσή μας από τα παιδιά μας, δεν αφορά μόνο τα «κατά», αλλά
το τίποτ, αλλά όλα τα παιδιά ανεξαιρέτως, καθώς και η αγάπη λοιπόν
φύσει μας οδηγεί σε υδρία επιληπτικές καταστάσεις. Η ελίδα θα ερμηνεύο-
ταν από τους βωμικούς ως μια αίτημα και αψόγηση τίνος της φύσης, μια
ορμή πλεονάζουσα, ενώ είναι ωφέλιμη πως στο προαναφερθέν παράδειγμα της
αρρώδιας θα υποδείκνυαν το δεύτερο πρόσωπο ανεμπέδωτο, αφού είναι φυσικό
πως οι βωμικοί αποδέχονται (βωμ κρισιάζει) το λόγο του έδωσαν θεϊκή δύ-
ναμις. Αυτή η ελίδα όμως είναι πολύ απόλυτη. Οι βωμικοί, αν κάποιος έλαμψε
παράδειγμα το παιδί του από μια αρρώδια, θα πρότειναν να «αφαιρέσει»
όλα τα παιδιά του τον κόσμο να θρηνεί και να κινεί αδιαφορία δεν δείχνει
όμως αυτή η ανεμπέδωτη αναλογία και απαντητική.

Ούτε όμως υπάρχει πάντα και το άλλο άκρο. Πολλοί είναι οι υποστηρικτές της
αντίληψης ότι τα παιδιά υπερέχουν της λογικής. Χαρακτηριστικό εγχείρημα
αυτή τη θέση υπήρξε ο Χίου. Ο Χίου εξέφρασε την αντίληψη ότι η
λογική δε θα είναι ποτέ συνυφιστά δύναμη της θέλησής μας, και πως είναι
και θα είναι για πάντα αυτός δυνατός των συναισθημάτων μας. Οι ηρώτες
μας διαγράφουν από τα αναμνηστικά μας. Επομένως ο Χίου θα θεωρούσε
αυτή η ελίδα θα ήταν αυτή που θα μας παροτρύνει να κάνουμε μια λίστα
και όχι η λογική μας. Μια απόφαση του θα παίρναμε βασισμένοι μόνο και
μόνο στα παιδιά μας, χωρίς να σκεφταίμε καθόλου ορθολογικά, θα μπορού-
σε να χαρακτηριστεί παράλογη. Ο Χίου καταρρίπτει αυτή τη θέση. Εφό-
σον ο λόγος δεν μπορεί να μας παρακινήσει ή να μας αποτρέψει από

μία απόφαση, τότε μια πράξη μας δεν θα μπορούσε ποτέ να χαρακτηρι-
στεί λογική ή παράλογη, αλλά μόνο κατακριτέα ή άφια επιβράβευσης κλά-
ριστα, ο Χριστός δίνει τόνον μεγάλη βαρύτητα στα λόγια, που αναφέρει
ότι όταν προσλαθούμε να αντιλαθούμε από το να κάνουμε μια κακή
ή ανήλικη πράξη, η οργή που μας επινοεί δεν προέρχεται από τη
λογική αλλά από ένα ακόμη λόγο που όμως το κερδίζουμε με τη
λογική.

~~Μπορούμε~~ ~~αβυσσικά~~ ενομέως να συμπεράνουμε πως η προέξοχη
της βίβλου λόγου του λόγου δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι ανύπερε-
πική. Ο Χαντ, για παράδειγμα, θα επέριξε κάθε προδική αλοδοκία
της ελπίδας, καθώς και άλλων πρόσφορων συναισθημάτων, αφού αυτές,
εμπνεύμε με τον ίδιο, μπορούν να οδηγούν σε ηθικά επιβλαβείς ελο-
φάσεις. Ίδια είναι θα μπορούσε και ο Πλάτωνας, ως πρώτος λογοκράτης.
Η θεωρία της τριμερούς διάκρισης της ψυχής στο κατώτερο στάδιο, το
«αλόγιστο» ή «επιθυμητικό», που απηροσώληται τα λόγια, το δεύτερο
στάδιο, το «θυμοειδές» και τέλος το ανώτερο στάδιο, το «λογικό»
που κερδίζει και τιθαώνει τα άλλα δύο, κάνουν σαφή την έμφαση
και τη σημασία που αποδίδει ο φιλόσοφος στο λόγο.

Τι θα γίνει όμως αν αποσείσουμε μία από αυτές τις δύο ανίερο-
τες δυνάμεις; Από τη μία, η παρατέληση των συναισθημάτων μας
και η πλήρης ηγεμονία της λογικής έχει αλοδοκεί, ιστορικά μιλώντας,
κακή δεν Πλάσι απρασιτοί λόγμοι παρακινήθικων και εκπορεύθικων
από τέτοιες ανιλήψεις; Η ανιλήθικα, λόγω μεθωνίς βεβίδει της ιστορίας μας
θα μπορούσαν να είχαν αποφευκεί αν οι άνθρωποι δέχεται την
αρετή της ωφελόντας, της ανθρωπιάς και της ευβλαχίας; Εφόθιοι,
λογόμοι λόγμοι θα μπορούσαν, αν όχι να μην είχαν ωφελεί καθόλου
καθώς η ιδέα της μηδενικής ύπαρξης ευχρησίων μοιάζει ουτοπική,
να μην είχαν άμφη τόσο τραγικά, με τον αφάνιθρο σλοθυρυν γενιών
και με βάρβαρα βαβωνιζήρια. Μήπως επίσης η δύναμη της ελπίδας

είναι αυτή που πρόκειται να γίνει ανθρώπινη, σε τόσο δύσκολο και ανόμοιο, πρωταρχικό; Από την άλλη μεριά, η ολοκληρωτική υποβάθμιση της δύναμης του νου μπορεί να αποδειχθεί κι αυτή καταστροφική. Το μυστικό προσαρτά είναι άνθρωπος άκριτα ενεργητικός ελεύθετος. Η κρίτική σκέψη, και η νευρωτική ανώμαλη και οξεία είναι αυτά που φέρνουν την τόσο ατομική, όσο και αυστηρή πρόοδο. Η εξέλιξη των ενστικμών, η βελτίωση των ενστικμών και η πρόοδος της λογικής, δεν θα μπορούσαν να αφεθούν χωρίς τη διαρκή προέλαση αυτών των ανθρώπων με το πνεύμα. Βασική είναι των παραπάνω, η δική μου ανώμαλη αναφορικά με: τη σχέση των παθών και το λογικό, δηλαδή θα μπορούσε παρά να είναι ένας ανδραγαθός και των δύο. Θεωρώ πως η ανάπτυξη για το ποια επιλογή είναι καλύτερη εφαρμόζεται από τα κοινά κριτήρια. Αν επιβεβαιώσουμε στο παράδειγμα της ανώμαλης σφαιρικής, η επιλογή μοιάζει να είναι η καλύτερη επιλογή καθώς η προσαρμογή της αδιάφορης εξέλιξης και της απόδοσης φέρνεται ανεξαρτησία και δίνει την ευθύνη της βαρβαρότητας. Η πιθανότητα όμως εφαρμογής, σε άλλες περιπτώσεις, των υπερβολικά ενστικμικών δυνατοτήτων που προφέρουν η νευρωτική διαίρεση δεν θα μπορούσε να αποδειχθεί.

Αυτή την άποψη επιβεβαιώνω και διατηρώ με τις θεωρίες τους θανάσιμα πρόσωπα του πνεύματος. Ο Αριστοτέλης έγραψε πως οι ηδονές αυτές είναι θμελιώδους σημασίας για μια καλή ζωή. Αυτές οι ηδονές μας κόπως η ανοχή, το καράκι, η δικαιοσύνη) προέρχονται από έναν ανδραγαθό λογική, ηθικολογική και κοινωνικών παραγόντων. Αυτό που χρειάζεται να κάνουμε, κατά τον Αριστοτέλη, είναι να βρούμε έναν τρόπο έτσι όπως τα διάφορα αγαθά μπορούν να συνδυαστούν, προσφέροντας μια ισορροπία και για να το λέμε απλά αυτό πρέπει να καταλάβουμε, σε κάθε περίπτωση, ποια είναι πράγματι υποτιμολογείται κατά την άποψη της λογικής.

Ο Αριστοτέλης είναι υποτιμολογείται πως τόσο ως πράγμα μας, όσο και

για συναισθηματά μας (όπως βίη προκειμένου να φιλώμαι, η ελπίδα)
υπάρκει η έλλειψη και η υπερβολή. Αυτά τα δύο άκρα χαρακτηρίζονται
κλινικά και κατακρίνονται. Ο άνθρωπος μπορεί να κατακρίνει το μέτρο
το αγαθό, την αρετή, μέσω της μέγιστης, να μπορεί δηλαδή να βρει
το μέτρο ανάμεσα στην έλλειψη και στην υπερβολή. Αυτή η ικανότητα
διαμορφώνεται από λίγα κριτήρια: τα πράγματα σε σχέση με τα οποία
πρέπει να μιλήσουμε, οι άνθρωποι σε σχέση με τους οποίους πρέπει να μιλή-
σουμε, το χρονικό διάστημα, ο τόπος και ο λόγος σε σχέση με τον οποίο
πρέπει να μιλήσουμε. Αυτά τα πέντε κριτήρια είναι που προσφέρουν στις πρά-
ξεις μας δυνατότητα παρατήρησης και ανιχνεύσεων της λογικής.
Συνεπώς, ο Αριστοτέλης κάνει σαφές πως η αρετή δεν είναι συναισθη-
μα, αλλά μια συγκεκριμένη συμπεριφορά των συναισθημάτων μας
μέσω της λογικής επίθεσης του ανθρώπου. Συνεπώς, ο Αριστοτέλης
θα έλεγε πως οι άνθρωποι πρέπει να ελέγχουν, αλλά και κυρίως να ελέγχονται
εναλλάξ σε ακρότητες.

Ευδαιμόνεια είναι η προέξηση του βίαιου. Ο βίαιος και η ευδαιμόνεια
των υπερήμων της λογικής κατά τη διάρκεια του διακυβερνητικού, η
ποια ήταν συνυφασμένη με την αφέλεια και την αποφυγή
των παιδών μας, γεγονός που οδήγησε - κατά τη
ψυχή του - σε βαρβαρικές ακρότητες της γαλλικής επανάστασης.
Ο βίαιος καλύτερα εξέφρασε της παιδείας ότι η εξέλιξη των παιδών

μαζικών ικανοτήτων ενός ανθρώπου είναι η πιο επιτακτική ανάγκη της εποχής μας» και πως η λύση θα βρεθεί με την παράλληλη εξέλιξη ζωής των συναισθημάτων μας όσα και του νου μας. Μάλιστα, πρέπει τον τρόπο με τον οποίο και τέλος είναι δυνατό: η τέχνη. Η τέχνη και η ίδια της ομορφιά να αναδεικνύει θα εμφυσήσει στον άνθρωπο το «καλό» και θα τον παρακινήσει να φτάσει το μεγαλύτερο δυνατό όφελος των δυνατότητων του.

Συνοψίζοντας, τα λάθη γενικότερα και η ψευδα ειδικότερα αλλά και ο λόγος είναι φίλος εμπιστοσύνη και καθημερινότητα μας. Αν καταφέρουμε να αρθρώσουμε τις πράξεις μας μέσω της αρμονικής ευθυμίας και των δύο, τότε θα μπορούσαμε να αναπτύξουμε μια πιο βραχυπρόθεσμα και ποσοδιαθέτη ανάπτυξη των παθών και των επιταγών. Μπορούμε επίσης να καταλάβουμε πως όχι μόνο είναι και το ίδιο αυστηρά, αλλά αλληλοεμπνεόμενα και ίσα. Τότε, ο άνθρωπος να μπορεί να ξεπεράσει ακόμη παραπάνω.